

[Waldorff]

Det er naturligvis ikke særlig tilfældigt, hvordan partierne ligesom fordeler sig, når de skal udtale sig for eller imod en beskatning af denne type, og det er meget tydeligt, i hvert tilfælde for dem, der klart har givet udtryk for deres holdning, hvordan de borgerlige partier forsvarer og støtter, holder af og vil fremme de private, de individuelle, pensionsordninger, mens SF og vi selv lægger vægt på, at man må gå imod denne stadige individualisering af hele pensionssystemet, fordi det bl.a. svækker den fælles folkepension. Dette er jo i meget høj grad en pensionsdiskussion, og det er lidt underligt, at socialdemokratiet og regeringen er så utrolig afvisende over for denne diskussion, ikke mindst i betragtning af, at vi gennem adskillige år har været enige meget langt hen ad vejen med Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, og at de løsninger, som ligger i Arbejderbevægelsens Erhvervsråds pjece, som den nuværende skatteminister selv har været med til at lave, også angriber det, som jeg mener er det centrale i dette forslag, nemlig den skattefri rentetilskrivning i pensionskasserne, som jo økonomisk er langt den største del af det. Det er rigtigt, at vi også foreslår mange andre indgreb, bl.a. fjernelse af fradragsretten i forbindelse med pensionsordningerne, men det er jo den skattefri rente- og bonustilskrivning, som er det økonomisk vigtigste problem, og her har vi i hvert fald hidtil være enige med ikke bare omtalte pjece, men også meget store dele af socialdemokratiet i, at det må man gøre noget ved, fordi ikke mindst den udvikling, som er i gang, betyder, at der bliver mindre og mindre sammenhold og større og større forskelle mellem de forskellige grupper, når de når pensionsalderen. Det er jo sådan, at vi med de pensionsordninger, som vi nu foreslår, ikke forbyder, men simpelt hen fjerner det skattesubsidium, som ligger i alle pensionsordningerne, og som helt klart gavner de bedst stillede, mens netop de mennesker, som livet igennem har den laveste indtægt, får mindst gavn af, at disse ordninger eksisterer. Ja, tværtimod er det sådan, at det økonomiske pres, som eksistensen af disse ordninger betyder, også betyder, at det er umuligt nogen sinde at komme igennem med en virkelig reform af den almindelige folkepension, og det er selvfølgelig det, der er grunden til, at de borgerlige partier forsvarer de individuelle ordninger, altså den private

pensionsopsparring som sådan. Det er jo sådan, at de, der tjener mest, ikke bare har råd til at engagere sig i flest ordninger, men de har oven i købet også den største skattefordel pr. opsparet krone på grund af den høje trækprocent.

Der er altså to grunde til, at vi må have gjort noget ved dette. Den ene er, at det nuværende system splitter gruppen af pensionister og skaber meget store interesseforskelle mellem dem, og den anden er, at der ikke er midler til en pensionsreform.

Dernæst vil jeg sige, at forslaget er også et led i forsøget på at lukke nogle af de utrolig mange huller, der er i skattesystemet. Det problem, at skattesystemet tillader skattefri kapitalakkumulation, betyder dels en over længere sigt enorm gældsætning for staten – og det vil i sidste instans sige for de lønarbejdere, som faktisk betaler skat – dels et konstant kasseunderskud, som igen skal hentes ind over skattefinansiering. Man må altså se dette som et forsøg på at gribe ind over for disse ting i skattesystemet, på samme måde som VS tidligere har foreslået en beskatning af private fonde.

Jeg mener, at det kan blive meget interessant under udvalgsbehandlingen at diskutere lidt mere præcist, hvilken beløbsstørrelse dette handler om. Det drejer sig formentlig om en udvidelse af skattegrundlaget på noget i retning af 15 mia. kr. om året, et beløb, som i dag unddrages beskatning, og som andre derfor må betale i skat i stedet for. Det drejer sig også om denne engangsskat, som jeg i høj grad synes det kunne være spændende at diskutere.

Wilhelm (VS):

Da Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i sommeren 1979 skrev sin pjece om dette problem under hr. Lykketofts auspicer, stod der i forordet: »Angreb på etablerede økonomiske interesser hos sådanne indflydelsesrige personer og institutioner vil derfor blive mødt med massiv modstand og en syndflod af tilsyneladende uegennyttige argumenter om det samfundsgavnligt i at spare op til alderdommen«. Og det har man jo fået så ganske ret i. Det er jo lige præcis det, vi har oplevet her i dag, og det kan ikke komme bag på nogen. Det, der måske kan skuffe lidt, er, at socialdemokratiet fuldstændig stik-